

[Indenrigsministeren]

Der er nogle ting, som jeg har forstået på drøftelser med kommunaludvalget at vi er enige om er nødvendige. Det vil i den forbindelse blive understreget, sådan som jeg tidligere har skrevet og sagt det, at sygehuskommunerne har en selvstændig pligt til i samarbejde med embedslægen at sørge for tilsyn og at klare en række klagesager selvstændigt.

Jeg mener, at det i denne forbindelse vil være nødvendigt at se på mulighederne for at etablere et system, som jeg sagde før, der bygger på én klageindgang, forstået på den måde, at borgeren altid kun skal henvende sig til én instans, der så må sørge for enten at få klarlagt og løst problemet eller at kanalisere klagen det rigtige sted hen. Jeg forstod, at hr. Thor Pedersen lagde vægt på noget sådant, og fru Bente Juncker var inde på det samme.

Det er overordentlig vigtigt for mig at understrege, at jeg mener, vi står over for noget, vi bliver nødt til at gøre noget seriøst og ordentligt ved af hensyn til borgerne.

Jeg håber – det skal så være det sidste, jeg siger om debatten her i dag – at det med de intentioner, jeg og regeringen i vores lovforslag har tilkendegivet og også har tilkendegivet i mine indlæg her i dag, vil være muligt at finde frem til en hensigtsmæssig løsning på disse påtrængende problemer. Jeg synes, vi har haft – det vil jeg gerne gentage – en debat her i dag, som er seriøs og ordentlig, og den vil jeg gerne have lov til at takke for. Jeg tror, den vil danne god grund for, at vi kan finde nogle rimelige løsninger på de problemer, vi står over for her.

Dorte Bennedsen (S):

Ministeren startede med at takke mig for, at jeg kunne se, at der også er en uklarhed i det nuværende system. Det gav jeg også udtryk for, men jeg vil da godt for at undgå misforståelser sige, at den omstændighed, at jeg kan se en uklarhed, ikke er identisk med, at vi mener, at det er ministerens forslag, der er den rigtige løsningsmodel. Vi tror faktisk, at en række af disse ting kan ordnes inden for det nuværende system.

Det, der egentlig bringer mig på talerstolen, er ministerens nu gentagne understregning af sundhedsstyrelsens fremtidige uafhængighed. Det er dér, vi har vores tvivl. I

det udkast, ministeren sendte ud til høring om dette forslag, dateret 16. oktober 1985, hedder det i § 2:

»Indenrigsministeren kan fastsætte regler om sundhedsstyrelsens virksomhed på alle områder, hvor der ved lov er henlagt beføjelser til sundhedsstyrelsen« – sådan som, der også står i lovforslaget – »og kan herunder bestemme, at sundhedsstyrelsen skal forelægge sager for ministeren, før sundhedsstyrelsen træffer afgørelse.«

Disse sidste ord er gledet ud af det endelige forslag, og jeg tror, det er overordentlig klogt af ministeren, at hun har taget dem ud, for jeg tror, de havde vakt betydelig uro, hvis de havde stået der.

Men sagen er den, at selv om det ikke står i loven, kan ministeren fastsætte bestemmelser om, at sundhedsstyrelsen skal forelægge sager for ministeren, inden den træffer afgørelse. Det gør os urolige på baggrund af nogle af de sager, vi har oplevet her i efteråret. Sagen om rådgivning over for planstyrelsen er et eksempel herpå. Det havde de aldrig fået lov til, hvis de skulle have forelagt det for ministeren forinden.

Vi er ganske enkelt urolige og usikre over for, om sundhedsstyrelsen får lov til at give en sundhedsfaglig rådgivning, som er uafhængig af økonomiske og politiske interesser. Så ved vi, at ministeren kan bruge rådgivningen og dele af den osv., men rådgivningen må ikke hindres i at komme frem, og det synes vi ikke at dette forslag sikrer i tilstrækkelig grad.

Så vil jeg godt sige til ministeren, at i den nugældende lov står der: »Medicinaldirektøren leder sundhedsstyrelsen og skal være læge.« Det er ikke nogen helt korrekt formulering, men det er i hvert fald indholdet af det. Det er pillet ud af dette forslag, og i betragtning af, at det her drejer sig om en sundhedsfaglig rådgivning, skal der en overordentlig god begrundelse til for at pille denne bestemmelse ud.

Nu kan det godt være, at det skyldes, at ministeren bare synes, det er noget rod at have sådan nogle bestemmelser stående i loven, og at hun ikke agter at ændre på den omstændighed, at det skal være en læge, der står i spidsen for sundhedsstyrelsen. Hvis det er tilfældet, vil jeg bede ministeren sige det her på talerstolen, for det har vakt uro, ikke mindst når man sammenligner det med, hvad